

Concursos, balls i sardanes a la festa major del 1909

Passat l'enrenou i superades les pors de la Setmana Tràgica, la ciutat va tenir una bona festa major. Els liberals progressistes, els nacionalistes, els republicans federals i els carlins continuaven encara en la bona entesa de la Solidaritat Catalana ben activa a la Bisbal quan en altres poblacions ja s'havia esvaït força o bé s'havia extingit del tot.

Ho remarca la composició de l'Ajuntament, fruit d'una coalició de diversos partits i la plural comissió organitzadora dels Jocs Florals i les entitats, personalitats i institucions de totes les tendències que hi atorgaren premis i també en la variada programació de la festa major bisbalenca.

La celebració literària i musical dels Jocs del primer dia de la festa va ser un gran acte que presidiren personalitats d'aquell temps i que va consistir en el lliurament de premis, l'elecció de la reina de la palestra literària i la lectura de les principals obres amb guardó, sobretot el poema "Misenyora Inquietut" de Joaquim Folch i Torres que obtingué la Flor Natural i l'audició de les obres musicals premiades executades per l'orquestra simfònica Torres, de Barcelona, i per La Principal de la Bisbal, molt especialment la sardana guanyadora *Catalonia* i el gran parlament del president del jurat literari, Artur Vinardell, que comptava amb Salvador Albert de vicepresident, Carles Rahola de vocal i el conegut pedagog bisbalenc Josep Barceló i Matas com a secretari. En el seu discurs Vinardell lamentà "les víctimes que havien caigut recentment segades per la falç implacable de les rancúnies humanes" durant la Setmana Tràgica i demanà als polítics, escriptors i artistes tota mena de factors educatius per facilitar l'accés a la cultura de les classes populars i per "als nostres germans més febles d'esperit o de fortuna".

Aquell any, al costat d'aquesta festa més seriosa que aplegà la intel·lectualitat local i forana, les diadès de la Mare de Déu d'agost a la Bisbal van consistir en actes litúrgics i paralitúrgics a l'església, completes audicions de sardanes, concerts i serenates corals, balls als casinos, castells de focs artificials, etc. i una competició excepcional: la cursa de cintes a cavall celebrada al Passeig el quart dia, que consistia en una

cavalcada on cada genet amb el cavall al galop i amb un petit pal a la mà havia d'aconseguir enfil·lar-lo a unes anelles cosides a unes cintes que penjaven d'un fil i endur-se-les. El guanyador era el que obtenia més cintes. Una acció molt difícil que exigia l'enginy de compaginar el moviment de l'animal i la bellugadissa constant de les cintes mogudes pel dia ventós.

A la cursa van competir els hereus i fadristerns de famílies benestants de pagès o de vila que sabien muntar bé a cavall. Heus ací els participants: Rafel i Climent Bonet i Joaquim Torró, de Fonteta; Francesc Serra, de Torrent; Josep Torroella, de Fitor; Josep M. Vives, de Canapost; Joan Mateu, de Sant Climent de Peralta; Carles Pagès, de Palamós; Francesc i Joan Sabater i Francesc Forgas, de Begur; Pere Grau, d'Ullà; Robert Figueras d'Almar, Jaume i Josep Maruny, Josep M. Galí i Lluís Ramió, tots aquests cinc de la Bisbal.

Entre els genets que s'endugueren més aplaudiments hi va haver en Climent Bonet "per la precisió i netedat" amb què prenia les cintes i en Francesc Sabater que "feia prendre a son cavall un galop fins potser temerari salvant amb sos grans coneixements tots els obstacles. Aquest se pot dir que fou el rey de la festa" segons la crònica d'aquella competició.

Tots així mateix feren una exhibició fatxenda davant les seves admiradores, les senyoretes que brodaren amb frases al·legòriques les cintes. Per a aquestes noies s'alçà una tribuna que va servir també per a les autoritats i per al jurat qualificador. A la foto de la tribuna hom pot veure la diferència social de les damisel·les assistents. Mentre a baix les noies van sense barret, a la filera de dalt, que correspon a les pertanyents a famílies de més categoria socioeconòmica, les noies es distingeixen de les altres perquè portaven el cap cobert amb ostentosos barrets a la moda de l'època.

Tota l'estona que durà la cursa i el lliurament de premis fou amenitzada musicalment amb marxes interpretades per La Principal de la Bisbal, la qual també va participar a les sardanes del vespre i en el ball de nit de gala que van oferir els membres de la junta directiva de L'Escut Emporità a les noies que havien col·laborat a la decoració de les cintes. Un ball "lluhiidíssim que es veié ple d'una distingida concurrència".

Per tot plegat va ser una festa major ben romàntica com pertocava a l'època que només podia haver estat desballestada si s'haguessin perllongat els fets violents de la Setmana Tràgica del juny passat a Barcelona i a altres ciutats i a casa nostra per l'exaltació revolucionària,

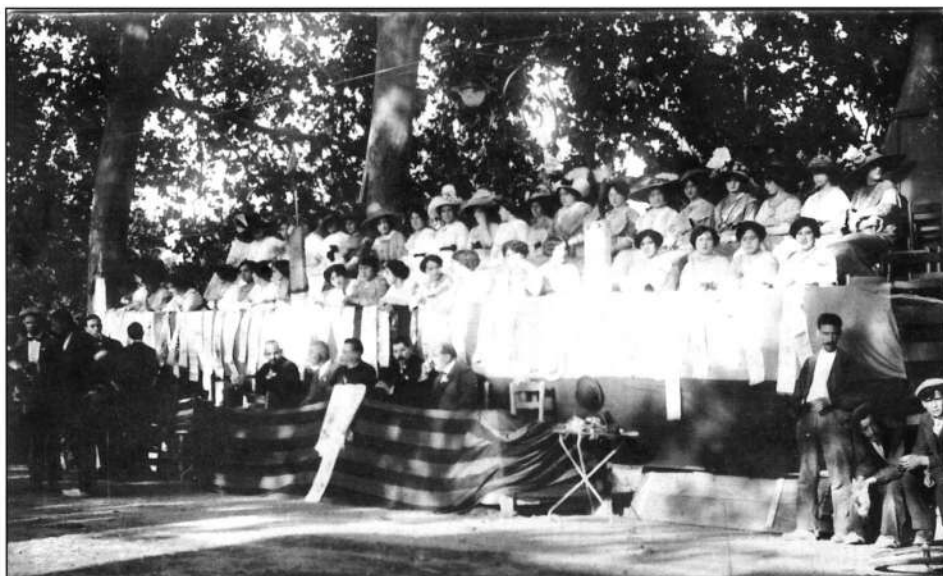

Foto: ACBE. Autor desconegut. Col·lecció Jordi Frigola.

les vagues i per les justes manifestacions de protesta per la mala política del govern i, molt concretament, per la guerra espanyola a l'Àfrica que era un sacrifici continu de nois soldats al front marroquí.

Passada la maltempada un espavilat poeta improvisat, que signava "Pepet del Pont", a *L'Avenç de l'Empordà* se n'alegrava en aquell 15 d'agost:

"Noteta

Els dies luctuosos,
de la Setmana Tràgica,
ja en el passat s'esfumen;
per l'horitzó s'esblaimen
i torna per ma vila
la pau tranquila i plàcida,
i la Bisbal s'enfesta,
s'enjoia i s'engarlanda.

.....

Darrera la tempesta
surt l'iris de la bonança."

Jordi Frigola i Arpa